

POHÁDKA O TŘECH SESTRÁCH – BOTANIČKÁCH

Divadelní hra sehraná na vánoční besídce 2003

Velmi volně podle pohádky Jana Wericha **Tři sestry a jeden prsten**

(z knížky Fimfárum)

*zpracoval v průběhu roku 2003 autorsko-herecký kolektiv
studentů a doktorandů katedry botaniky MU Brno*

Věnováno všem, kdo se umí smát sami sobě

Osoby a obsazení:

Tři sestry: Božka (Jana Božková), Šťopka (Štěpánka Králová), Klára (Klára Helánová)

Tři bratři: Jan (Jan Roleček), Šmarďas (Petr Šmarda), Dan (Daniel Dvořák)

Vypravěč, hospodský, stahovač a roztahovač opony, kukačka: Karel (Karel Fajmon)

Hodiny, asistent režie, kulisák, stahovač a roztahovač opony, holka pro všechno: Zuzka (Zuzana Rozbrojová)

Pomůcky:

Tři proutěné koše, různé botanické články, 3 chleby s tvarohem, cedule: Spojené redakce botanických časopisů, pivo, džbán, vepřové koleno, co největší hromada kostí z prasete na pekáči, 3x8 penízů, botanická lupa v krabici, velké hodiny - kukačky z papundeklu, tyčinky, noviny, hmoždíř, *Aspidistra elatior*, kleště, zub, imitace krve, přiléhavé trenky tělové barvy, máslo a chleba, vanička, šampon, mýdlo, hrneček, ručník, kyblík s čistou vlažnou vodou na oplachování hlavy, pěna do koupele, terénní klobouček, kvádru, kravata, štangle vysočiny, svíčky, sirky, černý ubrus, talíř, příbor, GPS, busola, Klíč, fytocenolog. zápisník, klarinet, sekera, rubáš, tlačěnka, cibule, ocet, pepř, lahváč, deky, noční košile, vdovský oděv pro třetí sestru (i punčochy, podvazky), šest talířů, lžic, krýglů, rubáš, ručník, velký lihový teploměr, sekera, motorová pila, lopatička, flaška s rumem, manuál od Canoca, hrnec segedinského guláše s houbou na vidličce, chleba, nůž, šufánek, stoly, židle, paravány, opona

Zatažená opona, začne hrát hudba, přichází vypravěč:

Vypravěč:

Bylo, nebylo. Za devatero horami a devatero řekami, za mlhou hustou tak, že by se dala krájet, a dost možná ještě dál leželo před dávnými a dávnými věky podivuhodné království. Tak podivuhodné, že v něm na jaře déšť rozkvétal zlatě, jelení jazyky byly zelené, myší ocásky rostly na mezích a Jidášovy uši na stromech. V tom království žily byly tři sestry - botaničky. Ty tři sestry měly za muže tři bratry-botaniky. To už se tak občas stává. Žili spolu v malé víscce, skryté hluboko v subtermofilních doubravách svazu *Quercion petraeae* Zólyomi et Jakucs ex Jakucs 1960. Lesy to byly přehluboké, jen tu a tam na jižních svazích vykukovala vápencová skaliska zpod souvislých porostů *Festuca pallens* (sv. *Diantho lumnitzerii-Festucion pallentis* Vrabec et Holub (pauza) ... in Krahulec ... in memoriam), v mozaice se zcela fádními hadcovými bory s několika málo serpentinoendemity (as. *Thlaspio montani-Pinetum sylvestris* Chytrý in Chytrý et Vicherek 1996).

Jo, a taky tam rostly houby.

Každý rok na jaře, když už slezl sníh a otevřenými okny začalo do domů nakukovat slunce a vegetační sezóna, vydávaly se tři sestry do města, aby nabídly redakcím botanických časopisů články, které (*velmi významně*) po celou zimu (*po krátké odmlce*) pomáhaly svým manželům přepisovat. Večer před odchodem ještě narychlo sjednotily nomenklaturu, doplnily poslední citace a všechno ve třech kopiích vytiskly. Na druhý den brzy ráno, naloživše články do košíků, namazavše si krajíc chleba tvarohem a políbivše spící manžely na čelo, vydaly se společně na cestu.

Tři sestry-botaničky vycházejí zpoza zatažené opony. Na hlavách mají terénní čapky či šátky (dle náтуры), v rukách koše, v nich články a chleba s tvarohem. Zpívají si: Jenom my dva – a pan Dostál, tím by mě navěky zcela dostal... Nad dveřmi do kuchyňky je cedule: Spojené redakce botanických časopisů. Zastaví se na podiu a koukají do kraje (= do publika).

Š: Ježkovy brejle, baby, to je ale dneska krásně! A ten výhled... (*pohled do publika*)

K: (*pohled do publika*) No... (*pauza*)... ale taky jsem ráda, že jsem vypadla. Taky už u vás není pro samý separáty kam postavit mikroskop?

B: To mi povídej, tuhle jsem nemohla mezi herbářema najít ani monitor.

Š: U nás je to to stejný. Rozumíte, mně by ani tak nevadilo, že máme v posteli kompletní vydání Květeny, co mě tlačí do zad, když se chci ... (*pauza*) otočit. Mně vadí, že si v tom Petr listuje, když s ním chci ... si povídat.

B: No jo, Janek mě zas každéj den nosí kytky a myslí si, jakej není dobrej manžel.

K: No a? Buď ráda, že na tebe myslí.

B: Ráda jo? Pf, mám dost svejch kytek! Ještě budu určovat ty jeho, ne?!

Š: To máš ještě štěstí, že není třeba patolog ... - co by ti nosil pak?

K: Hele, co tady stojíme jak péra, pojďte si chvíli sednout! (*usednou*)

Š: Tak řeknu vám, minulej čtvrtek u nás začalo jaro.

K: A to se jako pozná jak?

Š: No, to je každéj rok stejný. Petr tak jeden den prostě přijde, v jedný ruce lopatičku, v druhý GPSku, v očích pološílenej výraz a mně je jasný, že je zle. Že se už bude jenom rýpat, sázet, zalívat, znova rýpat, měřit, zakládat...A tak pořád dokola.

B: ...no, aby byly nějaký ty vejsledky, ne?

K: Holky, to vám musím říct - včera jsem se zas tak rozčílila! K večeri jsem udělala houbovou polívku, jo?, fakt dobrou, *Boletus edulis*, *Boletus aestivalis* a tak... a víš co mi Dan řek? Že má prej hub za celej den plný zuby a že si radši zajde Na Růžek na utopence!!!

B+Š: (unisono) To je blbec... To je klasika.

(*chvíle tiché sounáležitosti*)

B: Co všechno vlastně do tý houbovky dáváš?

K: Normálně, zpěním *Allium cepa*, hodím tam ty *Fungi* (kdybych věděla, jak mě našte, tak mu tam přidám *Boletus satanas*), zaliju vodou, pak na kostičky *Solanum tuberosum* a tak jeden dva kořeny *Daucus carota*, *Petroselinum crispum* a kousek bulvy *Apium graveolens* var. *rapacenum*...

Š: ...to tam Božka ty radši nedávej...to je celer.

K: ... trochu *Majorana hortensis*, *Carum carvi*, osolit, povařit, zahustit...No a *Allium sativum* samozřejmě až nakonec.

Š: Hmmm. (*malá chvíle ticha*) Hele, a cos s tím udělala, když ti to nesněd?

K: Hodila jsem to na mrazák a příští týden z toho bude mít guláš.

B: Aha, a houbovej guláš jí, jo?

K: Jakej houbovej, z toho bude normálně segedín!

Š: Jo segedin... no to jsem zvědavá, jestli na to přijde. Hele, a abysme pomalu šly, ne?

Botaničky vejdou dveřmi do Spojených redakcí botanických časopisů.

Vypravěč:

Tohle nebyla jen tak obyčejná redakce botanického časopisu. Hned u vchodu se našich tří botaniček ujal olivrejovaný lokaj a uvedl je dál. Prošli chodbou a vstoupili do veliké zšeřelé místnosti, kde za masivními dubovými stoly seděli netrpěliví redaktoři různých botanických časopisů, připravení okamžitě zrecenzovat nově přinesené články Sestry moc neokouněly, shodily nůše na zem, vysypaly články na hromadu a nechaly lačné redaktory a jejich poskoky recenzenty dělat jejich práci. (z redakce se v tu chvíli ozve kravál) Poočku je ale stále trochu

nejistě pozorovaly - přece jen šlo o výdělek za celou minulou sezónu. Výkřiky úžasu na sebe našťestí nenechaly dlouho čekat a tváře sester se zase rozjasnily. Asi po hodině, když skončila bitka o to, který časopis otiskne který článek, pomohly sestry naložit zraněné na nosítka a vítězní redaktoři se slzami štěstí v očích vysázeli každé z nich do dlaně osm zlatých penízů. A sestry vyšly z redakce spokojeně ven, do záře jarního slunce.

Opona roztahnout.

Hostinec

pomůcky: 6 krýglů, pivo, džbán, 3x8 penízů, lupá v krabici, kukačky z papundeklu, vepřové koleno, hromada kostí, talíř, tyčinky

Sestry vycházejí dveřmi z redakce, na pódiu je stolek a tři židle, na nich tyčinky. U sebe má každá 8 penízů.

B: Ten malej fousatej z FOLIA GEOBOTANICA dostal pěkně do zubů, co?

K: Nojo, já nevim, že jim to stojí za to, pokaždý se takhle rvát...

Š: A kolik vám to vůbec dneska vyneslo? Mně osm penízů!

K: Mně taky! A tobě? Koukám že taky osm. To je náhoda, che, che.

B: Však jsme sestry, nebo ne?

Š: *Ježkovy brejle, to je dneska krásně! A to sluníčko...UÁÁ! (zaražení) Baby, já mám žízeň!*

B: Já taky, a jakou!

K: A hele, zájezdní hostinec!

B: *Jde se na věc! Pane hospodský, tři korbele černýho piva! (usednou)*

Š: Tak, na Podpěru!

B: Jak že to ten můj sfukuje tu pěnu?

(sfoukne ji štopce na čelo a smějou se tomu. Klára dopije jako první.)

K: Ti chlapi vás nenaučili ani pivo pít!

Š: Ten tvůj je právě tak dobrý jako ti naši, a ti nestojí za nic.

B: A nebo naopak...

Š: A nebo naopak. Však jsou to bratři, nebo ne?

(po chvíli)

K: Hele, holky, a to znáte jak sedí Rolda se Šmarďasem v tom jejich zabordeleným kumbálku na katedře a Rolda povídá: „Hele, Šmarďasu, nepořídíme si sem prase?“

B: To by tam byli tři!!!

K: „Nosily by se mu zbytky z menzy, a pak by byla zabijačka. Rozumíš, jitrnice, ovar a tak...“ Šmarďas říká: „Nojo, prase, ovar, jitrničky. Ale vem si ten bordel a smrad.“

A Rolda nato: „To by si snad časem zvyklo...?“

Š: Ty, Kláro, počkej, to je nápad s tím prasátkem! Dáme si prasátko! Čuníka! Pane hospodský, máte vepřový koleno? Máte? Doneste nám kousek prasátka...Nějakej pěkně propečenej...

B: Jo, hele, a to víte, jak vypadá sex v roce 2003?

K+Š: ...???

B: Ne? No vidíte, a to už je prosinec!!

K: (kouká do odložených novin, po chvíli) To jsou věci...

B: Jaký věci?

K: Tady píšou, že se průměrný člověk dvakrát týdně zachová jako naprostý idiot.

Š: *(zamyšleně)* No vidíte, já to říkám pořád, že Petr je vysoce nadprůměrná osobnost...

B: Tak na osobnosti!

Opona se zatahne, před ní vyjde Karel oděn do kukaček, kuká, Zuzka postrčí ručičky o hodinu. Opona se roztáhne. Na scéně přibyl džbán a pečené vepřové koleno.

K: (v ráži, ale ještě při smyslech) Pane hospockýý, eště tři piva, prosimvás.
Š: Eště sem si vzpomněla. To víte, jak Bůh přišel za Adamem s Evou, že pro ně má dary. První dar že je čurání ve stoje. Adam hned nadšeně: Já, já, já chci čurat vestoje!
Tak Bůh mu dá čurání vestoje, Adam běhá okolo, raduje se, poskakuje, a Eva se ptá: A co zbylo na mě? Bůh: No, ještě tady mám mozek... (loajálnější Božka moc nesměje)
K: Ty, Šťopka, nedělej, že jseš se Šmard'asem nespokojená!
Š: Spokojená, nespokojená... Já vám řeknu, někdy mám dny, že bych o Petra přerazila trubku od lešení. On vám třeba na mě dva dni nepromluví, zírání do mikroskopu, řeže ty svý festuky a když mu řeknu, aby šel jíst, tak udělá jenom...
K+B: (zasvěceně napodobí typicky šmard'asovský zvuk) „...hmmm“?
Š: Já vim, že věda je řehole, ale co je moc...
K: Šťopka, neremcej. Máš zlatýho chlapa a dobře to víš. Pěknej, hodnej, chytřej, udělá, co ti na vočích vidí...Jó, kdyby tak Dan uměl ty kytky jak Petr...Jenže von je na houby.
B: A to on je jako Dan nahouby i v posteli?
K: (praští ji novinami po hlavě) Božka, na co ty pořád nemyslíš!
Š: Vona to má z domu...
K: Nojo, jakej manžel...
Š: (už vážně) Ty, Kláro, ale dyť Dan ty kytky přeci umí...
K: Nojo, ale on to neumí tak podat jako Petr!
Š: Petr, jo?! Ten mi neumí podat ani ani zavařovačky, když je rovnám nahoru do regálu!!
B: Šťopka, ty si furt jen stěžuješ!
Š: Stěžuješ, stěžuješ... Kdyby von byl aspoň trochu normální...
K: Prosimtě a proč ti najednou po třech letech manželství vadí, že není normální? (pauza) Byl snad normální, když ses s ním na botanice seznámila? (pauza) Nebyl. Byl normální, když sis ho brala? (pauza) Nebyl. Tak proč ti to najednou vadí?
Š: No... já jenom, že za svobodna mi zpíval na dobrou noc, ukazoval mi kytky, šneky a brouky... a teď jsem někdy ráda, když vůbec promluví. Jako voni jsou furt krásný chvíle, ... no třeba když on leží ve vaně, já vedle žehlim a povídáme si. Tuhle mi řek, že to vyžehlený prádlo voní jako *Pseudolysimachion orchideum*...
K: Ty mařko, ty si máš na co stěžovat!
Š: Stěžovat, stěžovat! Ty, Božka, neříkej, že tě Rolda někdy nevytočí.
B: Ale tovížejo. Hlavně, když něco povídá a já pak musím půl hodiny – někdy i třičtvrtě – listovat ve slovníku cizích slov, abych zjistila, co mi vlastně řek. A taky pořád nechce zahodit tu příšernou puntíkovanou košili, co má ještě zezasvobodna!
K+Š: Jo, tu jak měl poprvé na exkurzi v Itálii! Ta je fakt hrozná.
B: Nebo... no, to byste nevěřily, kde všude se dají najít špinavý ponožky.
Š: (temně) Ale věřily...
B: (...) Jenže on na mě vždycky pak udělá ty svý oči ... černý... a já úplně zapomenu, čím jsem... (po chvíli)
B: Napadlo vás někdy, ...čistě hypoteticky...
K: Tyjo, dobrý, cizí slovo!
Š: Vona to má z domu...
B: ...no, jestli vás někdy napadlo, jaký by bylo, kdybychom si tenkrát ... No, kdyby si třeba Janek vzal některou z vás a ne mě?
Š: Božka ??!! Už prosimtě nepij! Ty, Kláro, vem jí ten krýgl.
B: Ne, vážně. Vy byste ho nebraly?
Š: No, jak to říct...Je vybírávej, mlsnej jak koza, ješitnej ...
K: Stručně řečeno, 70 kilo ega.
B: No dyť to říkám! (naprosto vážně) Úžasnej chlap!

Š+K: *(smích)*

K: Božka, ty seš číslo.

Š: Zato Dana bych klidně brala, Kláro. Dyt' on snad nemá vůbec žádný ty... záporý!

K: *(vědoucně se chytí za hlavu, oči v sloup, pak chlácholivě)* No, to víš, že nemá.

Š: A má snad?

K: Tak podívejte. To se stane asi každý ženský, že jí chlap nic neřekne a tři dni nepřijde domu.

B: Mě teda ne...

Š: Taky se bojí, co bys doma vyvedla...

K: ... to se stane každý normální ženský. Tak. To mě z míry nevyvedlo, nachystala jsem si váleček na nudle – znáte to z těch kreslonejch vtípů. Jenže víte, kde byl?! Na mykologický konferenci! A eště mi hned ve dveřích strkal sborník abstraktů! Já byla tak našťvaná, že jsem to musela jít vychodit do lesa. ... Jenže když jsem přišla domů, Dan tam seděl, v krbu oheň, na stole kýbl s ledem, v něm sedmička bílýho... No zlobte se pak na něj!

B: No, tak ti prostě zapomněl říct kam jede, no.

K: Zapomněl, jo? A odizolovat barák zapomíná už čtvrtý rok! Já ho pořád podezřívala, že je jenom línej, ale houby! Jemu to tak vyhovuje! Tuhle jsem ho přistihla s lupou u tý nejvíc plesnivý zdi! Jak kdyby nestačilo, že mu musím pořád kupovat Hermelín, Nivu a Vltavín – a on ne že by to normálně sněd, on se v tom eště rejpe a strká to pod mikroskop!

B: Tak na plísně!

Š: Hele, prasátko. Už ho máme skoro snědený... *(smutně až prosebně)* A já mám pořád hlad. Co když si dáme ještě kousíček, docela maličkej kousíček ... ?

K: Jasně... Hospodo!!!

Opona se zatahne, Karel kuká, Zuzka postrčí hodiny. Na stůl dát prázdné püllitry, odnést zbylé vepřové koleno, místo něj ohromná hromada kostí v pekáči. Opona roztahnout. *(nechat doznít smích, sestry vypadají přejedeně a opile)*

K: Holky, vzpomínáte na Maďarsko?

B: Jo jo. V červnu to budou čtyři roky.

Š: Jo, to bylo...ty vlahý večery! Jak jsme pili to výborný bílý a okolo vás cikaly ty cvrkády...teda cvrkaly cikády

K: Jo, Dan teď zrovna chystá článek vo těch slanejch pastvinkách...

Š: A ty vápencový kopečky s Festucama. *(zasněně)* Petr z toho byl úplně odvařenej! Jak tam byli diploidi a tetraploidi klidně hned vedle sebe...

B: Jo, jasně, to bylo tam, jak se chlapi div nepoprali kvůli tomu, jestli tam můžou bejt i pentaploidi!

K: A ten segedinskej guláš

Š: ...v Segedinu

K: V Szegedu. ... Danovi to tak chutnalo.

(Božka spadne ze židle)

K: No, co abychom zaplatily...?

Hospodský: Tak to máme 27 piv, půlka prasete, ...

Sestry: Cože??? *(nevěřící pohled na stůl)*... Aha.

Hospodský: ... dva bochníky chleba, jedna rozbitá židle ... a jedny tyčinky. To máme 24 penízů.

K: Tak tady to máte, a drobný si nechte.

Sestry se drží okolo ramen, vstávají a zpívají si. Procítěně:

Š: Tož baby, tu našu! Xerobróóómion.... ! ...erectus...Škyt! *(dozpívají)*

Š: *(už značně mimo)* Ježkovo ...sluníčko, to je dneska krásně! ...A ty brejle (...?) jak hřejou...Škyt. Nebo co!!!

B: Na mě jde nějaký spaní... Pojd'te se tady chvíli natahnout na tenhle Koelerio-Phleion phleoidis Korneck 1974! Škyt! (*uléhají na pódium před oponou*)

K: Jak říkáš, Božka, jak říkáš. Tak ať se vám něco pěknýho zdá...

Opona se zatahne, hraje hudba. Sestrám se ve snu zjeví Dan, Petr a Jan tančící po palouku v převlecích za houbu, Festucu a Potentilla alba. Po chvíli sestry vstávají.

B: Uá. To jsem potřebovala. Hele, *Homalothecium lutescens!* A *Campyllum chrysophyllum*.

Š: Prosimtě, dej s tím pokoj. Teda, jau, mě bolí hlava.

K: Hele, zdálo se vám to, co mně?

B: A co jako?

K: ...radši nic...

K: Hele baby, my jsme v tý hospodě nechaly asi úplně všechny peníze...

B: (*mimo, jako vždycky...*) Fuj, co to tady mám na tý sukni?

Š: BOŽKA! To byl můj chleba s tvarohem, ty ucho... Ale to teď neřeš. Klára má s těma prachama pravdu!

K: Jak to teď, kurňa, vysvětlíme doma?

B: Vsedě se chytí za hlavu: Jéééžiš, to mi neříkej. Já tady nejsem. ... Něco se musí stát. Tohle je hroznej průser! Janek se s těma článkama psal celou zimu..., a to nemluvim o loňskejch terénech... Mně nepomůžou ani nový podvazky!

Š: Ježkovy brejle, to bude mazec...

B: Co budem dělat?

Š: No pudem, a po cestě nás něco napadne...

K: Jé, hele, co to tady je? Nějaká krabička!

Š+B: Ukaž, ukaž!

Š: Jé, co to v ní je? Ty vole, lupa!! Dvacítka!

B: Ukaž mě ji taky... (*pauza, prohlíží si ji*).... . vona je snad stříbrná nebo co? A co to je na ní za pecky? Holky, to jsou rubíny!!! Sedum rubínů!

Š: Cože?!? Rubíny? Na lupě? Stříbrný? Blázníš? Tyjo... fakt že jo!

K: (*skepticky*) Stříbrná lupa. S rubínama. Jo? Jste sakra normální??? ... Nojo!

B: Kde se tady v tom bordelu mohla vzít ?

K: No, asi nejsme první, komu se tu dobře leží. A vypadá, že je tu už dýl, ta krabička je skoro prorezlá.

B: Kdoví, jestli není kouzelná!

K: Prosimtě, "kouzelná", kde žiješ. Kouzelná není, ale je to prvotřídní práce.

Š: Holky, já mám nápad! Prodáme ji a budem mít naše peníze zpátky!

K: No to bysme tomu daly. Určitě by se nás hned chytily policajti a ptali by se, kde jsme k ní přišli. Ještě by si mysleli, že jsme ji ukradly.

B: Tak řekneme, že se stal zázrak! Třeba že jsme dali zlat'ák žebrákovi a najednou mi visela na krku.

Š: (*oči v sloup a povzdech*) Hmm, na to ti tak policajti skočí... Hele, tak když už ji nemůžem prodat, tak si ji aspoň rozdělíme! Na tři díly!

B: A jak ji chceš dělit? Těch sedm rubínů na čtrnáct polovin, nebo co?

Š: A jak to asi chceš udělat jinak, ty krúto!

K: Počkejte, nehádejte se! Už vím, co uděláme. (*mírně, věcně*) Lupu nejde ani prodat ani rozdělít. Navrhuju, aby ji dostala ta z nás, které se nejlíp podaří si z manžela vystřelit!

Š: Jak to myslíš?

K: No jak? Pořád na ty svý chlapy remcáte - i když bez nich stejně nemůžete bejt...

Š: Zvlášť někdo... (*pohled na Božku, vyprsknutí a společný smích... uvolnění nastřádaného napětí*)

K: Tak aspoň máte příležitost udělat z nich pořádný pitomce! To je jedno jak!

Š: No, to nám nemůže dát moc práce... Dobrej nápad, Kláro! Ty seš stejně hlava.

B: (*nejistě*) Holky, já nevím.

K: Ale no tak.

B: A tak jo, sranda musí bejt. Tak platí! (*Plácnou si, juchnou a rozběhnou se domů.*)

Opona roztahnout.

První domácnost (Dan s Klárou)

Pomůcky: časopisy, kleště, zub, krev, hmoždíř, stůl+židle, druhá židle opodál, na skříni Aspidistra elatior – domácí štěstí. V lednici máslo a chleba. Dan má pod oblečením přiléhavé elastický tělové barvy.

Dan sedí u hromady botanických časopisů a čte si. Dostane hlad, hledá v lednici, všude samý houby. Po chvíli najde chleba a máslo. Radost, vrací se ke čtení.

Pak přijde Klára, Dan sotva kývne hlavou. Klára si pomalu sedne, složí ruce do klína a smutně se dívá na podlahu. Chvilí se nic neděje.

K: (*sotva slyšitelně*) Něco nového?

D: Nic, akorát Eriksson v Karstenii udělal nověj klíč na *Hyphodontie* a jedno z hlavních rozlišovacích kritérií je charakter inkrustace cystid...Hm. Já jsem si to myslel.

(*Klára nic*)

D: (*po chvíli*) Něco ti je?

K: Ne, nic ...

D: (*hned ví, že jí něco je*) Tak co?

K: (*zkoumavě a smutně se na něj dívá, pak pomalu*) Ty bys celý dny jen čet ty svý houbařský časopisy. Jaká plíseň kde roste, to je pro tebe hlavní. (*rychleji*) Tobě na těch tvejch houbách záleží víc než na mě!

D: Ale miláčku, dobře víš, že to není pravda.

K: Ale je. (*ještě rychleji*) Já přijdu, ty mě ani nepřivítáš a jediný, co tě zajímá, jsou (*velmi expresivně*) „inkrustované cystidy“! Ale že oko do duše srdce, totiž okno srdce duši...Tak mi přece pomoz, víš, co chci říct!

D: (*necháपavě*) Jestli máš něco s očima, tak já skočím pro borovou vodu...?

K: Ty taky nic nechápeš! Nejenže nevytušíš, co mi je, ale ani si nevšímneš, jak vážně jsem nemocná! Celých osm penízů jsem ve městě u doktora musela zaplatit, aby mi prozradil, jak se té nemoci zbavím!

D: Tak rychle, Klárko, do postele a potit!

K: Jasně, potit, to je jediný, co tě napadne. Ale že jsem na umření a co mi pomůže, to nechceš slyšet!

D: Jak ne? Co se teda děje? Klárinko, řekni, co je s tebou?

K: Neříkej mi Klárinko!

D: No tak, Klárko!

K: Abys věděl, nic ti neřeknu, ty bys to pro mě tak jako tak neudělal a já bych to nepřežila.

D: Že tě huba nebolí, víš dobře, že pro tebe udělám všechno, a rád! Koukej to vyklopit, nebo to z tebe vytřesu!

K: (*pofňukává*)

D: No tak, Klárko, já ti přece pomůžu rád, tak neplač už.

K: Opravdu?

D: (*hladí ji po hlavě*) No tak povídej.

K: Tak abys věděl, doktor povídal, že mi pomůže jen a jen to, když si můj muž nechá vytrhnout zdravý zub, který mám pak vypít roztlučený v mléce... (*tázavě-smutně-vyděračský pohled*)

D: (*chce něco namítnout, ale Klára se znovu rozeštká, tak mávne rukou a odchází*)

K: Kam jdeš?

D: Ke kováři! *(odchází. Klára přestane fňukat a napjatě poslouchá. Za chvíli se z dálky ozve záupnění. Klára sykne a chytne se za pusu. - ale pokrčí rameny, jakože co se dá dělat. Dan se vrací, ústa od krve, v ruce kleště, v nich zub)*

D: Hmoždíř a roztluč ho! *(mumlá)*

K: Proč jseš takovej zbrklej a nepočkáš. Já ti to neřekla do konce. To měl být přední zub. Jednička vpravo nahoře!

D: *(obrátil oči v sloup, chytne se za hlavu, hluboce povzdechne, ale ani nemukne a odchází. Zavytí je tentokrát delší, žalostnější. Klára opět soucítěně sykne, tentokrát víc.)*

D: *(po návratu)* Tady máš, abyš věděla, že pro tebe nic neudělám! KUUVA, to je bolest!

K: *(tluče zub v hmoždíři. Dan zatím usedá, drží se za pusu, skučí. Kláru po chvíli něco napadne.)*

K: A víš, co ještě říkal ten doktor?

D: *(zděšený pohled)*

K: Že na bolení od zubů je nejlepší vysvléct se do naha a běhat po chalupě sem a tam! Prý to zaručeně pomáhá, tak za hodinku, dvě, nejpozději zítra už nebudeš o ničem vědět!

D: *(vrtí hlavou, rezignovaně se pomalu svléká)*

K: *(dotluče zub a pak ho nenápadně vysype do květináče s Domácím štěstím – Aspidistra elatior)* Všiml sis? Domácí štěstí už zas nasazuje na květ!

Opona, hudba

Druhá domácnost (Šmard'as se Šťopkou)

Pomůcky: vanička, voda, šampon, mýdlo, pěna do koupele, hrneček, ručník, houba na mytí, terénní klobouček, Festuca, salám, časopis, 1 kyblík s čistou vlažnou vodou na oplachování hlavy postavit vedle vaničky na stoličku

Poznámky: vanička na dvou židlích, vedle vaničky směrem k publiku ještě jedna židle na odkládání salámu, mýdla, někde pověšené kvádru, kravata, botanický klobouček

Petr sedí ve vaničce, všude pěna, čte si, jí salám, dlouho a soustředěně se myje. Vchází Šťopka.

P: To je dost, že jdeš! Potřebuju umejt hlavu a záda!

Š: *(myje mu hlavu a záda, spokojeně si pohvizduje, jinak nic neříká. Vybírá z vlasů Festucy a se zájmem si je prohlíží.)* Pseudovina? *(podává ji Šmard'asovi)* Byla za levým uchem.

P: *(prohlíží zblízka)* Jasná valesiaca. *(Zahodí na zem.)* Taky už by ses to mohla naučit!

Š: *(nic, co na to taky říct. Pokrčí rameny a rozpačitě pohlédne do publika)*

P: Co novýho ve městě? Kolik to hodilo?

Š: *(nakloní se k němu a dlouho mu šeptá do ucha. Šmard'asovi se ve tváři zračí údiv.)*

P: Cože???

Š: *(už nahlas)* To víš, že jsem je musela podplatit. Celých osm penízů mě to stálo. Ale pak změkli a souhlasili, že na botanice budeš novým šéfem katedry ty! Když Chytrýho sežral ten medvěd... v létě na Sibiři přeče.

P: *(nevěřičně)* A kdo souhlasil?

Š: *(namáčí mu hlavu)* No, všichni...Děkan, rektor, šéf Akademie věd... Holčáková... a taky ministr životního prostředí. Celá vědecká rada!

P: Vyhozený peníze! Taková blbost, šéf katedry...nemám na to *(vypočítává na prstech)* věk, tituly, ...publikační činnost...autoritu, *(chvilenu přemýšlí)*...postavu... *(přemýšlí a pak vítězoslavně)*... a HLAVNĚ, neumím na kytaru Karlín ani Bleeet!

Š: Na všechno jsem už myslela. Na to je teď super-nová hyper-metoda. Je to jednoduchý. Prostě si sedneš do komory, na sebe si vezmeš kvádru, šlajfku a terénní klobouček *(nasadí mu ho s úsměvem na hlavu)*, a budeš čekat na svatého ducha profesora Podpěry. Duch profesora

Podpěry! To je to, co musí správně vedoucí katedry mít! Všechno další jsou detaily! Podpěrův duch na tebe sestoupí, osvítlí tě a ostatní už půjde jako po másle. (*sundá mu klobouček*) A zavři oči, ať ti do nich nenateče mýdlo! (*oplachuje mu hlavu hrnečkem*)

P: (*prská, drží oči pevně zavřené, kření se*) Já teda nevím, proč by zrovna na mě měl sestupovat nějaký svatej duch. Všude je tolik pitomců – v parlamentě třeba -, na který měl svatej duch sestoupit už dávno. Před deseti rokama bylo pozdě! Proč by si měl vybírat zrovna mě?

Š: Podívej se, jestli nechceš, nemusíš! (*po chvíli*) Ale pak počítej s tím, že v tom případě bude vedoucím katedry Rolda.

P: (*zděšeně*) Jak, Rolda?

Š: No tak někdo to dělat musí! Grulich je teď prezident a přece nechceš, aby to dělala nějaká ženská.

P: To určitě ne.

Š: No, tak už mě nezlob, támhle máš kvádro a terénní klobouček. Pojd' se utřít.

P: (*úporně přemýšlí*) A jak mě najde, jako ten Podpěrův duch?

Š: Zavolej občas: Ó, věda, věda! Ó, věda! A listuj přitom manuálem od Canoca. To ho upozorní.

Opona, hudba

Třetí domácnost (Jan s Božkou)

Pomůcky: svíčky, sirky, černý ubrus, talíř, příbor, GPS, busola, Klíč, fytoceolog. zápisník apod. , klarinet, sekera, rubáš, tlačěnka, cibule, ocet, pepř, lahváč, něco na iluzi postele a már – deky apod., noční košile Božka, tlačěnku, ocet, cibuli na nějaký podnos, postel, máry, stůl, 2 židle

Poznámky: Na klavíru šest talířů, lžic, krýglů, u zdi 4 židle složené v sobě (vše na další scénu), rubáš přehozený přes máry.

Božka přijde domů dřív, Jan je ještě v terénu. Na jedné straně pódia postel = peřiny na stole, na druhé máry = deska mezi dvěma židlemi nebo stoly, v hlavách i v nohou svíce. Božka prostírá stůl pro jednoho, zapaluje svíčky, má černé šaty, pekelně jí to sluší, ale tváří se smutně, občas posmrkne. Je slyšet, jak se Jan vrací, zpívá si Když se koukám na sebe, tak se musím pochválit a Moje plavovlásko, sladko je tě milovat. Na sobě má montérky a tu jeho strašnou letní košilku, protahuje se, píská si, porůznu odhazuje fytoceologický zápisník, Klíč ke květeně, buzolu, pásmo, GPSku, nasbírané kytky, součásti oděvu. K Božce vesele:

J: Tak jak jsme pochodili? (*Jde k Božce, chce ji obejmout. Ona couvne, dívá se nešťastně*)

J: Co se děje? (*rozhlíží se*) Tady je to dneska jak v márnici! A co žes přichystala jen jeden talíř? Ty nebudeš jíst? Není ti dobře?

B: Ale Jene, já přece budu jíst. Proč bych nejedla - já. Copak jsi zapoměl, co se stalo?

J: Co by se jako mělo stát? A proč bych kvůli tomu neměl večeřet?

B: (*skoro se rozpláče*) Ach Jene, Jene, vzpomeň si přece. Mrtví nevečeří.

J: Co to plácáš? (*starostlivě, po chvíli*) Počkej, to je nějaká hra, žejo...?

B: Jene, copak jsi zapomněl? Od včerejšího večera již nejsi mezi námi. Včera jsi nás opustil plačící. Umřel jsi.

J: (*vypřskne smíchy*) Cože jsem? Umřel? Já a umřel, jo? Víš co? - sundej tu parádu, co máš na sobě (*a obejmě Božku zezadu*) i to, co máš pod tím, a já ti ukážu, jak jsem umřel! Tak živýho mrtvýho's ještě neviděla! (*Božka vypadá, že malou chvíli váhá, ale pak se mu vytrhne*)

B: Brr, brr! Studený jsi, strašně studený! (*ustupuje před ním, hovoří třaslavě*) Jene, Janku, cože tě trápí, že nemůžeš v pokoji spočinout? Lehni si na lože poslední, Jeníčku můj. Netrap svou vdovu.

J: (*rezignovaně*) No dobře. Jsem studeněj. Ale mám hlad!

B: (*mírně, trochu vyčítavě*) Nemáš.

J: (*rozhořčeně*) Mám!

B: Nemůžeš mít. Mrtvý přece nemůže mít hlad! Ty si jenom myslíš, že máš hlad. A běž si lehnout na desku a nezlob mě!

J: *(skoro křičí)* Tak už mám těch hloupostí dost! Podívej! *(rozhlédne se, bouchne pěstí do stolu, udělá hvězdu a párkrát praští do kláves klavíru)* Tohle všechno dokážu, tak přece nejsem mrtvej, nebo snad jo?

B: Jdi se zeptat sousedů, když mi nevěříš. Ale opatrně, Jene, ať je nevylekáš!

J: K sousedům říkáš... *(po chvíli resignovaně)* No, stejně jsem chtěl bráchovi zаныst nějaký rukopisy se korekturám. Tak jo, já teda du. Co mám s tebou dělat, ženská bláznivá! Ale až se vrátím, ať je večeře na stole.

(Vrátí se za chvíli. Krotší, zadumaný.)

J: Mělas pravdu. Byl jsem za bratrem. Chodí po komoře, na sobě smuteční oblek, a volá: Ó běda, běda! Ó běda! Ani jsem nevěděl, že mě měl tak rád. Zlatej chlap.

(Sedne si na desku. Božka se začne svlékat, nepospíchá. Jan ji přeruší)

J: K čertu, Božka, prosím Tě, nedělej mi tu smrt ještě těžší a jdi se převlíct jinam!

(Božka odejde, Jan si mezitím nevěřicně prohlíží máry, svoje ruce a tak. Převleče se do rubáše. Božka se vrátí v noční košili. Na talíři si nese tlačenku. Posype ji cibulí, polije octem. Opepří. S gustem začne jíst.)

B: Tohle jsi tak rád jídal, Jene, až mi to srdce trhá.

J: Mně to teda trhá srdce o dost víc. *(lehá si na desku, přemýšlivě)* A na co jsem to vlastně umřel?

B: Víš, že ani nevím?

J: Co? Byl u mě aspoň doktor?

B: Nebylo třeba. Přišlo to nečekaně. Ještě jsi chtěl něco říct, ale pak jsi zmodral a byla jsem vdova.

J: A nevzpomínáš si, co jsem ti chtěl říct? Já už si nepamatuju, o čem jsme si to povídali.

B: Jestli si máme předplatit radši Dissertationes Botanicae nebo Preslii. *(dojídá tlačenku, zhasíná svíčku u postele, jde si lehnout)*

J: Jo aha.

J: Božka, počkej ještě.

B: Copak Janku?

J: Pod jabloní mám zakopanou mísu s dukátama. Měla bys je hned do něčeho vrazit, slyšel jsem, že je mají stahnout z oběhu. Ale vykopej je v noci. Jsou dva kroky od kmene směrem ke hnojišti.

B: Tys byl, Janku, stejně vždycky dobrej borec. Děkuju ti. Budu mít pro tebe na pomníček.

J: Co tě nemá?! - pomníček?! Hloupost! Všechno to tu prodej a přestěhuj se do Brna. Pěkná jsi, kytky znáš, ještě tam můžeš udělat štěstí s nějakým doktorandem.

B: Ani nápad, Jene, tebe mi nikdo nenahradí.

J: Tos mi měla říkat dřív. Ted', mrtvýho, mě to nevytrhne. *(chvíli pauza)* Ale i tak ti děkuju. *(chvíli ticho)*

J: A v kolik je vlastně pohřeb? Abych nezaspal.

B: To už se tě netýká, Jeničku, ty spíš na věky věků.

J: Amen. *(Pak pro sebe)* Hodná holka. Škoda, mohla s ní bejt ještě legrace. A vůbec.

B: *(šeptá si)* Však ještě bude, Janku, neboj...

Sfoukne svíčku, v tu chvíli světlo zhasne, bodový reflektor - baterka - na Roldu, ten po chvíli vstává, jde si pro klarinet, pak sedí na prkně a hraje „Černej nebožtíku..." (Blues na cestu poslední). Pak klarinet uklidí a uloží se na prkno. Svíčky hoří, reflektor zhasne, opona se zatáhne.

Opona, hudba

Třetí domácnost druhý den ráno

Pomůcky: Motorovka, sekera, terénní lopatka (schované na pódiu), flaška s pitím, velký teploměr, manuál Canoco, ručník
Holky - nachystat, přinesou: hrnec segedínu s houbou, talíře, krýgly, lžíce, chleba, nůž, šufánek
Před oponou Zuzka s hodinama otáčí ručičkami nám dobře známých hodin. (Karel kuká šeptem od půlnoci tak do pěti do rána, pak Zuzka posune ručičky na půl jedenácté dopoledne. Opona se roztáhne. Jan na marách, opření o máry sedí na zemi zády k sobě Petr a Dan, smutní a zamyšlení, při rozhovoru si podávají flašku rumu. Dan nahatej, tj. v tělových kraťasech, Šmardaš v kvádru a terénním kloboučku.

D: Tak to vidíš, včera jsem mu ještě určoval mechy ze snímků, a dnes je Jan na Pravdě Boží.

P: (*pokývá hlavou*) Taková ztráta! A to mu zrovna vzali článek do Plant Ecology. Chudák!

D: Chmm (*odfrkne si*), chudák je teď spíš Božka.

P: To je fakt. V terénu je dobrá, o to nic, ale interpretace má přece jen slabší.

D: A kde vlastně je? Božka.

P: Nevím, od rána, kdy nám tu hroznou novinu přišla oznámit, jsem ji neviděl. Asi někde s ženskýma brečí.

D: Hmm.

Delší chvíle ticha, oba dva sedíce přemýšlí.

D: Vzpomínáš na Maďarsko?

P: Jo jo. V červnu to budou čtyři roky.

D: (*představuje si*) Nás šest a rozpálená pusta. Modrý nebe, žhavý slunce... ty nízký horizonty...

P: ...a ty vlahý večery! Kőbányai Világos Sör! Pět jich tam jen zasyčelo! (*odmlka*) Některý dny jsme nahroutili snad třicet snímků. Bazický píscky, slaný pastviny...

D: Jo, zrovna o nich chystám článek. *Artemisio santonici-Festucetum pseudovinae* Soó in Máthé corr. Borhidi 1995.

J: 1996!

D: Cože? (*nevěřicně*)

J: 1996!

D: (*zamyslí se*) Vlastně jo, 96, máš pravdu. (*chvilka ticha, pijou*) Člověče, ten segedinskej guláš v Szegedu... Klára si tam tenkrát řekla o recept...

P: A ty vápencový kopečky s Festucama. Tam ti byli diploidi a tetraploidi klidně hned vedle sebe.

J: A pentaploidi!

P: Cože? (*důrazně*)

J: Pentaploidi.

P: Ty ses zbláznil, ne? (*otočí se*)

D: Já? (*otočí se taky*) Proč?

P: Jaký pentaploidi? (*vstává*)

D: Co to plácáš?

P: Ze mě chceš udělat magora, nebo co? Zřejmě ani netušíš, že pentaploidi jsou tak vzácný, že je v přírodě prakticky nenajdeš! Natož v Maďarsku!

D: Hele, dej pokoj. Jestli tady někdo začal o pentaploidech, taks to mohl bejt - ostatně jako obvykle - leda ty.

P: Já jo?! (*strčí do Dana*)

D: Co děláš?! (*strčí do Petra*)

J: (*pozoruje je se zájmem vleže zvednutý na loktech*) Tak si kvůli mně ještě dejte přes hubu...

P: Ty se do toho nepleť! (*...a chce se prát dál. Pak mu to dojde. On i Dan se podívají na Jana, pak na sebe, pak zase zpátky na Jana.*)

D+P: (*unisono, našťvaně*) Jaktože mluvíš? Vždyť jseš mrtvej!!

J: (*obránně*) No jo, taky jsem si to představoval trochu jinak. Ale mrtvej jsem! Však kvůli tomu jste tady, ne? To je důkaz.

P: To snad není pravda! Co je to za šaškárnu? Snad vidím, že jsi živej.

J: (*zavrtí hlavou*) E e.

P: Nechtěj mě naštvat ještě ty! (*výhrůžně*)

D: Teploměr!

J: Jakej teploměr?

D: Kde máte teploměr?

J: Táhle na stěně, proč?

D: (*sundá lihovej teploměr ze zdi*) Změř se!

J: (*krčí rameny*) No dobře, když myslíte, že mě tím vzkřísíte...

P: (*Celou dobu se na Jana dívá nasupeně, tyjátru s teploměrem si nevšímá.*) Koukej slízt z těch mar a začni vysvětlovat!

J: (*rychle*) Až se změřim!

P: Kolik?!

J: Počkej chvílku...

P: (*hned, důrazně*) Kolik?!

J: (*zkroušeně*) 36, 5.

P: (*se zadostiučiněním*) No prosim.

D: No tak to jsem zvědav, jak se z toho vykecáš.

J: Tak podívejte pánové. (*Vstává a jde se oblíknout, sundává rubáš*) Jsem ochoten nechat se přesvědčit, že jsem živej...

P: To bych ti taky radil.

J: (*s pohledem upřeným na Petra zopakuje*) Jsem ochoten nechat se přesvědčit, že jsem živej, ale abyste se do mě naváželi, v mém domě, notabene v den mého pohřbu, tak to teda ne. Prej šaškárna! Podívejte se na sebe, kdo je tady největší šašek! (*D a P se po sobě podívají a dost je to zkruší*) Co ten pitomej klobouček (*ukazuje J na Petrovu hlavu - ten ho sundá a schová za zády*), co ten manuál od Canoca? (*k Danovi*) A CO TY TADY, PROBOHA, DĚLÁŠ NAHATEJ!!! Teda pánové, to jsem si nezasloužil! (*oba tam stojí jak oukropkové*) Ze mě -jak už to tak vypadá - udělala šaška moje žena - a taky si to s ní pěkně vyřídím -, ale vás dva nic neomlouvá!

P: (*udiveně*) Mě do tohohle taky navlíkla moje žena.

D: (*dtto*) Mě taky. Teda vlastně spíš svlíkla. . .

J: Cože? (*zamyslí se, civí na ně, chvílku přemýšlí, pak podezíravě zavolá*) Božka!

D: Není tady.

J: Božka!!! (*zařve*)

D: Naposled ji ráno viděl Petr u nich doma. Klára se tam taky chystala, myslel jsem, že ji jde utěšovat. (*chvilenu se zamyslí*) Ale když o tom teď tak přemejšlím, chovala se přitom nějak podezřele nenápadně.

J: A já vůl jí prozradil, kde mám zakopaný dukáty!

D: (*nevěřicně*) Moje zuby???!!!!

P: A co když nám chtěj nám zdrhnout!

J: S našima prachama!

D: A za zoologama!!

J: Tak tohle je trochu silný kafe! Kde mám sekeru! (*jde pro sekeru*)

P: Dej mi taky něco.

J: Stačí tohle? (*podává mu terénní lopatku*)

P: Přesně to jsem měl na mysli.

D: A tady je něco pro mě (*vyloví odněkud motorovku, zkusmo ji nahodí*)

J: Prosimtě, oblíkni si aspoň tohle. (*podá mu ručník*)

D: Jo, dík. *(k Šmard'asovi)* Podrž prosimtě. *(podá mu motorovku, obléká se)*

D: Pánové, jde se!

Petr a Jan vyrazí Danovi v patách, ve dveřích se však všichni málem srazí s Klárou, nesoucí velký hrnc guláše (dát dovnitř vidličku s napichnutým žampionem). V patách jsou jí Šťopka a Božka, nesou talíře, příbory, krýgly, džbán piva. Všichni chvíli zaraženě stojí. Dan začne tůrovat motorovku.

K: *(v rámci možností vesele, motorovky si nevšímajíc)* Tak pánové, kdo si dá segedínek?
Všichni chlapi se zaráží. Vyjeveně koukají na holky a na sebe a zase na holky. Některý řekne:
To snad není pravda!

Někdo se chytí za hlavu. B a Š sledují chlapy, o poznání méně odvážné než Klára.

K: Copak, tady nikdo nemá hlad?

Chlapi stále koukají bezradně po sobě

J: *(k Danovi)* Prosimtě nech toho. *(Dan váhavě stopne motorovku. Pak se nejhladovější Jan odhodlá.)*

J: Tak, já bych si možná trochu dal. Vlastně jsem od včerejška nejed.

K: No tak! Sednout a říkejte si kolik chcete.

Pánové si pomalu sedají, B a Š rozdávají talíře a sklenice, K nabírá guláš a říkají, kolik chtějí, stále poněkud zaražení. Poočku se dívají na své ženy, stejně jako ony na ně. Někdo nalévá pivo.

P: Hmm, voní to krásně!

K: Tak dobrou chuť!

Všichni odpoví. Chvíli tiše jedí, pomlaskávají, chválí krmí. Pak Jan na Božku:

J: Měli bysme vyměnit noviny těm efemerám, co jsme sbírali o víkendu.

B: Jasně, večer se do toho pustíme.

Po chvíli.

P: Možná bych ty Květeny dal přece jen do poličky.

Š: Né, necháme je v posteli, já jsem se stejně večer chtěla podívat, jak se pozná pseudovina od valesiaky. Už bych se to taky konečně mohla naučit. *(úsměv)*

Dan pořád nic, Klára sedí jak Boží umučení, po očku po sobě začnou pokukovat.

Chvíli ticho, žvýkání a mlaskání.

P+J: *(chvíli guláš zkoumají, pak udiveně)* Hele, v tom guláši jsou houby?

Klára se lekne, (zakuckání) podívá se na holky, holky na ni, Klára na Dana. Dan sedí zaraženě, lžiči před pusou. Pak lžiči dá do pusy, důkladně požvýká. Trvá mu to, ostatní ho s napětím sledují. Holky trnou, atmosféra houstne. Pak Dan pokývá hlavou, podívá se na Kláru, pak se otočí k k Petrovi:

D: Co blbneš, houby v segedínu? *(podívá na Kláru tentokrát s úsměvem, dá jí pusou. Všeobecné ulehčení, smích.)*

P: Tak... na Podpěru!

Půllitry zazvoní, všichni se napijí, holky začnou zpívat píseň Guláš (melodie: Motýl = Někdy si myslívám, že láska je mi vzdálená...)

Holky: (začít spíš výš)

Tak se mi holky zdá, že jsme to trochu přehnaly
bylo to vážně drsný, k čemu jsme je dohnaly
i když Dan uvěřil nám hned a Šmard'as jakbysmet
a Roldu málem pohřbili

Když se tvůj manžel zlobí a chceš si ho udobřit
Radím ti holka dobře, zkus mu něco uvařit
Segedin s láskou vařený z houbovky mražený
snad pomůže to napravit

kluci:

Snad sněd jsem víc, než chtěl jsem sníst, to už se stává
Bude to tím, že dobře vím, že jsi ta pravá

kluci, holky přizvukují:

Že se mi hlava točí, za to můžou houby snad
To by je do guláše ovšem musel někdo dát
Jenomže tenhle segedin vařila to já vím
Ta, co mám nade všechno rád
Ta, co mám přeze přeze přeze všechno rád

(Dan se při finálním „přeze přeze přeze“ chytá za pus, hledí na ručník, ovázaný kolem pasu a nakonec vytáhne z guláše ohromný žampion napíchnutý na vidličce)
Během zpěvu herci postupně vstanou, seřadí se do řady na kraj pódia a po finálním přeze přeze přeze všechno ráááád! se ukloní, jakože je konec. Lidi bohdá začnou tleskat, herci se schovají za paraván, pak vylezou, popř. několikrát.

M. Chytrý v publiku zvedne ruku a začne se hlásit o slovo. Karel všechny utiší slovy:

Karel: Tam máme nějaký dotaz?

M. Ch: No, já jsem se chtěl zeptat, co se jako stalo s tou botanicou lupou, která ze sester ji dostala?

(herci se naoko zarazí a dělají jako že je něco špatně)

Karel: *(rozpačitě)* No, my jsme vám to ani nechtěli říkat, ono je to takové... ne, my vám to radši neřeknem.

Publikum v čele s M. Ch. se dožaduje, chvíli je Karel nechá podusit, herci se jako dohadují.

Karel: No tak dobrá, dobře vám tak, ale řekli jste si o to sami! Lupu nakonec nedostala žádná ze sester. Společně ji přece jen společně prodali na černém trhu a utržené peníze...

...no, ...věnovali na převoz ostatků docenta Chytrého ze Sibíře do vlasti.

(pod pódium jen tak mimochodem přejde Zuzka s pekáčem plným kostí, na kterých je nedbale přehozen jistý terénní klobouček...)

K O N E C